

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **Základní umělecká škola PAMFILIA, z.s.**
sídlem Lázeňská 238, Velké Losiny
zastoupen JUDr. Josefem Sedláčkem
sídlem Starobranská 4, Šumperk

proti

žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1

v řízení o žalobě proti nečinnosti žalovaného v řízení o odvolání žalobce podaném dne 12. 3. 2015 proti rozhodnutí Regionální rady regionu soudržnosti Střední Morava ze dne 9. 2. 2015, jímž bylo žalobci sděleno, že jeho projekt *(Ne)muzeum aneb Cesta k pokladu* nebyl schválen k financování z Regionálního operačního programu regionu soudržnosti Střední Morava,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou proti nečinnosti žalovaného podanou dne 20. 8. 2020 se žalobce domáhal toho, aby soud žalovanému uložil rozhodnout ve lhůtě třiceti dnů od právní moci rozsudku o žalobcově odvolání proti přípisu Regionální rady regionu soudržnosti Střední Morava ze dne 9. 2. 2015. Tímto přípisem bylo žalobci sděleno, že nebyla schválena jeho žádost o financování projektu *(Ne)muzeum aneb Cesta k pokladu* z Regionálního operačního programu regionu soudržnosti Střední Morava. Žalobce měl za to, že tento přípis byl v materiálním smyslu rozhodnutím, proti němuž bylo přípustné odvolání k žalovanému. Toto odvolání dle vlastních tvrzení podal dne 12. 3. 2015. Následně žalovaný odvolání postoupil k vyřízení Ministerstvu financí, které je však postoupilo k vyřízení zpět žalovanému. Poté žalovaný činil kroky k opatření prvostupňového spisu, přičemž dle tvrzení žaloby byl úplný správní spis prvního stupně předložen žalovanému dne 11. 5. 2016. Žalovaný dle tvrzení žalobce o odvolání dosud nerozhodl.
2. Žalobce již jednou v téže věci nečinnostní žalobu podal, a to dne 8. 2. 2017, avšak tato žaloba byla odmítnuta usnesením městského soudu ze dne 12. 7. 2017, č. j. 8 A 36/2017 - 40,

pro nepřipustnost, neboť žalobce před podáním žaloby nevyčerpal prostředek ochrany před nečinností dostupný ve správním řízení. Žalobce proti uvedenému usnesení podal kasační stížnost, která byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2019, č. j. 2 Afs 279/2017 - 31. Proti rozsudku Nejvyššího správního soudu žalobce brojil ústavní stížností, která byla odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost usnesením Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2019, č. j. IV. ÚS 2798/19.

3. Následně žalobce podal k ministryni pro místní rozvoj návrh na učinění opatření proti nečinnosti, na nějž ministryně reagovala přípisem ze dne 5. 11. 2019, č. j. MMR - 47985/2019-91, v němž žalobci sdělila, že žalovaný dle jejího názoru postupoval správně, pokud rozhodnutí o odvolání nevydal, a proto opatření proti nečinnosti neučiní.
4. Městský soud po podání nyní projednávané žaloby shledal, že se žaloba jeví být opožděná. Se svou předběžnou úvahou týkající se této otázky seznámil žalobce a umožnil mu, aby se ke včasnosti žaloby vyjádřil. Žalobce tak učinil přípisem ze dne 7. 9. 2020, v němž konstatoval, že ačkoliv není jednoznačné, kdy byl žalovanému přesně předložen prvostupňový správní spis, nejpozději se tak stalo dne 11. 5. 2016. Pokud by se třicetidenní lhůta pro vydání odvolacího rozhodnutí a navazující roční lhůta pro podání žaloby odvíjely od uvedeného data, byla by žaloba podána opožděně. V nyní projednávané věci by však dle žalobce měla být lhůta počítána až od doručení přípisu ministryně pro místní rozvoj ze dne 5. 11. 2019, neboť až tehdy se žalobce definitivně dověděl, že se žalovaný nechystá rozhodnutí o jeho odvolání vydat. Žalobce zdůraznil, že žalovaný byl povinen o jeho odvolání rozhodnout, ale zcela tak odmítá učinit. Nejedná se tedy o nečinnost v obvyklém slova smyslu, nýbrž o výjimečnou situaci. Pokud by byla lhůta pro podání žaloby počítána způsobem nastíněným soudem, došlo by k nepřipustnému odepření přístupu žalobce k soudu.
5. Žaloba je opožděná.
6. Podle § 80 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu proti nečinnosti správního orgánu podat „nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon“. Předně je třeba konstatovat, že posouzení toho, zda je žalovaný nečinný, tedy zda (i) měl povinnost vydat rozhodnutí, (ii) lhůta k vydání rozhodnutí marně uplynula a (iii) rozhodnutí dosud nebylo vydáno, je otázkou důvodnosti žaloby, kterou lze zkoumat až poté, kdy je žaloba připuštěna k meritornímu projednání (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 7 Ans 5/2008 - 164, č. 2181/2011 Sb. NSS). Otázku včasnosti žaloby je tedy třeba posuzovat toliko na podkladě žalobních tvrzení, neboť jinak by bylo třeba fakticky nejprve posoudit důvodnost žaloby a od tohoto posouzení odvíjet úvahu o její včasnosti (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2017, č. j. 10 A 155/2017 - 40).
7. Žalobce tvrdil, že žalovaný měl o jeho odvolání rozhodnout některým ze způsobů stanovených správním řádem (str. 7 žaloby). Správní řád pro rozhodnutí o odvolání stanoví lhůtu třiceti dnů od předání prvostupňového spisu odvolacímu orgánu (§ 90 odst. 6 ve spojení s § 71 odst. 3 správního řádu). Žalobce tvrdil, že úplný prvostupňový správní spis byl žalovanému předán dne 11. 5. 2016 (str. 5 žaloby). Též ve vyjádření ke včasnosti žaloby žalobce potvrdil, že později, než uvedeného dne k předání prvostupňového spisu

žalovanému nedošlo. Na základě žalobcových tvrzení je tedy třeba dovodit, že lhůta pro rozhodnutí o odvolání měla žalovanému uplynout dne 10. 6. 2016.

8. Vzhledem k tomu, že správní řád stanoví lhůtu k vydání rozhodnutí o odvolání, se uplatní první varianta lhůty pro podání nečinnostní žaloby podle § 80 odst. 1 s. ř. s., a žalobce byl tedy povinen žalobu podat do jednoho roku ode dne, kdy lhůta žalovanému marně uplynula. Lhůta pro podání žaloby tedy uplynula dne 12. 6. 2017 (den 10. 6. 2017 připadal na sobotu). Jelikož byla žaloba podána až dne 20. 8. 2020, je zjevně opožděná.
9. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobce původně nečinnostní žalobu podal včas. Jeho včasná žaloba totiž byla nepřipustná pro nevyčerpání prostředku na ochranu před nečinností ve správním řízení. Tato podmínka přípustnosti nečinnostní žaloby zcela jednoznačně vyplývá z § 79 odst. 1 s. ř. s., který byl navíc v době podání původní žaloby již vyložen rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015 - 59, č. 3409/2016 Sb. NSS. Pokud žalobce, který navíc již tehdy byl zastoupen advokátem, podmínku přípustnosti první žaloby nesplnil, jdou důsledky z toho vyplývající jen k jeho tíži. Podání nepřipustné žaloby nevede k zachování lhůty pro její podání, z něhož by žalobce mohl těžit při podání žaloby následné, již přípustné.
10. Žalobce se dále mylí, pokud má za to, že by lhůta k podání žaloby měla být počítána od okamžiku, kdy jej ministryně pro místní rozvoj vyrozuměla o tom, že neučiní opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu. Jak bylo vyloženo výše, lhůta pro podání žaloby se odvíjí od okamžiku, kdy marně proběhla lhůta správního orgánu pro vydání rozhodnutí, nikoliv od okamžiku, kdy žalobce bezúspěšně vyčerpal prostředek ochrany před nečinností ve správním řízení. Pokud by byla lhůta počítána způsobem nastíněným žalobcem, byl by její smysl vyprázdněn, neboť by žalobce mohl její počátek libovolně oddalovat. Není ani pravda, že by se teprve až z přípisu ministryně žalobce dověděl o tvrzené nečinnosti žalovaného, což ostatně vyplývá již ze skutečnosti, že žalobce nečinnostní žalobu původně podal již v roce 2017.
11. Žalobci nelze přisvědčit ani v tvrzení, že jeho situace je výjimečná proto, že žalovaný zcela odmítá o jeho odvolání rozhodnout. Spor o to, zda je správní orgán vůbec povinen vydat rozhodnutí, představuje jednu z běžných modalit řízení o nečinnostní žalobě. Lhůta pro podání žaloby se vztahuje na všechny případy jejího podání, bez ohledu na to, zda žalobce se správním orgánem vede spor o to, zda byl vůbec povinen rozhodnutí vydat, zda již marně uplynula lhůta k jeho vydání nebo zda bylo rozhodnutí již vydáno. Případ žalobce tedy v tomto ohledu nijak mimořádný není.
12. Přijmout nelze ani argumentaci žalobce opírající se o tvrzení, že žalovaný je v projednávané věci zjevně nečinný. Jak bylo vyloženo výše, je-li žaloba opožděná, nemůže se soud zabývat její důvodností. Smyslem a účelem lhůty pro podání žaloby je zafixování právního stavu, byť i rozporného s objektivním právem, a s ním související právní jistoty dotčených osob po uplynutí určité doby. Ústavní soud v nedávném nálezu ze dne 14. 7. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 25/19, dospěl k závěru, že zákonná lhůta pro podání nečinnostní žaloby není rozporná s ústavním pořádkem a nepředstavuje nepřipustný zásah do práva na spravedlivý proces. Žalobce má sice pravdu, že Ústavní soud připustil, že mohou nastat sporné případy, v nichž bude třeba plynutí lhůty pro podání žaloby vykládat ve prospěch dotčeného jednotlivce, o takovou situaci však v nyní projednávané věci nejde. Jak bylo vyloženo výše, lhůta pro podání žaloby počítaná na základě tvrzení žalobce bezpochyby marně uplynula dávno před

jejím podáním, a žádné mimořádné okolnosti, které by vyžadovaly výjimečný přístup, přítomny nejsou. Žalobce má pravdu, že v důsledku opoždění žaloby může dojít k situaci, kdy mu nebude poskytnuta soudní ochrana před nezákonnou nečinností žalovaného. Jedná se však o zákonný a ústavně konformní důsledek skutečnosti, že se žalobce soudní ochrany svých práv nedomáhal včas postupem, který stanoví zákon.

13. Jelikož byla žaloba opožděná, soud ji odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
14. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s., dle níž žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo, byla-li žaloba odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. září 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.

předsedkyně senátu